

Kazatel: Josef Hurta

Písně: 600, 606, 609, 910, 604

Čtení: Mt 25, 1 – 13

Text: Mt 24, 45 – 51 *Když pán ustanovuje nad svou čeledí služebníka, aby jim včas podával pokrm, který služebník je věrný a rozumný? Blaže tomu služebníkovi, kterého pán při svém příchodu nalezne, že tak činí. Amen, pravím vám, že ho ustanoví nade vším, co mu patří. Když si však špatný služebník řekne: 'Můj pán nejde', a začne bít své spoluslužebníky, hodovat a pít s opilci, tu pán toho služebníka přijde v den, kdy to nečeká, a v hodinu, kterou netuší, vyžene ho a vykáže mu úděl mezi pokrytci; tam bude pláč a skřípění zubů.*

Poslední neděle liturgického roku, to je takový církevní Silvestr. Adventem totiž začíná nový církevní rok. A protože mě skoro vždycky zaskočí, že už je zase za dveřmi advent, rád si čtu tradiční perikopu na tuto neděli, totiž podobenství o deseti družičkách. Ty jsou příchodem ženicha zaskočeny tak, že polovina z nich na něj není vůbec připravena. Jako já.

Tentokrát mě ale zaujalo jiné podobenství, a sice to, které těm pověstným družičkám bezprostředně předchází. Kratičké podobenství o věrnosti služebníků, které jsem četl jako základ dnešního kázání. Figurují v něm dva služebníci, jeden vzorný a druhý je takový lempl a opilec. Já to pořadí ale záměrně přehodím, abych nekončil kázání tím opilcem.

Na počátku dostali oba služebníci stejný úkol: starat se o jiné pánovy služebníky. Jak se k tomuto úkolu postavil ten, kterého Ježíš ve svém podobenství rovnou označí za špatného? Špatný služebník totiž kalkuluje s časem, kdy se jeho Pán vrátí. V tu dobu by měl být připraven vydat počet ze své služby. Ale do té doby je v podstatě bez dozoru. Navíc si říká: Šéf tu není a hned tak nepříjde. A začne si hrát na šéfa sám. Začne být arogantní na své spoluslužebníky, začne je v práci pohánět, doslova bít, ale sám nehne ani prstem. Místo toho hoduje a pije s opilci.

Když pomineme jeho alkoholismus a násilnické sklony, co je jeho hlavní chybou, kvůli které je v závěru s pláčem a se skřípěním zubů vykázán mezi pokrytce?

Je toho více. Mohli bychom říci, že za vším je jeho špatný „time management“. Špatně si vypočítal termín pánova příchodu. Jenže už v tom je problém. On přece neví, kdy jeho pán přijde. Jeho pán je suverénní a může si přijít, kdy chce. Špatný služebník kalkuloval s tím, že když Pán dlouho nejde, tak že ani hned tak nepříjde. Jenže se ve své vypočítavosti přepočítal. Myslel si, že je pánem svého času a zatím nebyl schopen opanovat sám sebe a dělat sám to, co má.

Druhá chyba spočívá v tom, že nepochopil podstatu svého úkolu. Ten úkol starat se o pánovy služebníky přece nejde splnit jednorázově, až těsně před příchodem pána. Jde o soustavnou práci. Smysl toho úkolu je v jeho neustálém provádění. Přidělovat potravu pánově čeledi nejde jednou za čas. Jíst se musí pořád a pravidelně.

A z toho plyne i třetí poučení. Jeho úkolem totiž byla práce s lidmi. S živými bytostmi. Nemohl si ji nadpracovat dopředu ani dohonit se zpožděním. Jeho svěřenci jsou těmi, kdo mají své potřeby a požadavky. Služebník byl sice odpovědný svému pánu, ale na jeho práci záviselo také mnoho lidí, kteří jeho službu potřebovali.

Tento špatný služebník je nakonec po zásluze vykázán mezi pokrytce. Proč právě mezi pokrytce? Protože on chtěl být v čase pánova příchodu na svém místě a dělat co se má. Chtěl, aby ho Pán zastihl v pilné práci. Ale právěže chtěl, aby jej pán pouze „zastihl“

v daný okamžik, aby v té chvíli vypadal, jakože takto pracuje celou dobu. A myslel si, že když si to správně vypočítá, že mu to vyjde. Ale to není nic jiného než pokrytectví.

A teď se konečně pojdme podívat na toho prvního služebníka, který je označen jako věrný a rozumný. Jeho úkol je stejný, a přece se ho zhostil úplně jinak. Mě na něm nejvíce upoutalo, že dával pokrm pánově čeledi včas. Ne se zpožděním, ne až na poslední chvíli, ale včas. Jak to dokázal? Jednoduše. Prostě vůbec nekalkuloval s termínem pánova příchodu, nevypočítával, kdy asi tak bude nejlépe dát čeledníkům najíst, aby u toho byl jeho pán, který by to viděl a služebníka pochválil. Prostě plnil svěřený úkol tehdy, kdy to bylo potřeba podle potřeb svých spoluslužebníků, a ne pro pochvalu od svého pána. Vlastně se vůbec nijak na pánův příchod nepřipravoval.

Takže, co dělá tohoto služebníka věrným a dokonce blahoslaveným? Není to specifická znalost času ani schopnost rozeznávat znamení doby nebo příchodu pána. Přísně vzato není to ani nějaká speciální bdělost. Jeho jakási připravenost spočívá v tom, že nespekuluje, kdy pán přijde, a nepřizpůsobuje se žádným předpokládaným termínům, nýbrž prostě jen věrně vykonává to, co mu bylo svěřeno. Stále stejně, bez ohledu na čas. Bez ohledu na to, zda pán přijde zítra nebo až za sto let.

Jedna věc však v podobenství docela překvapí. Ježíš tam naznačuje, že „denní program“ tohoto služebníka se vlastně příliš nezmění ani po pánově příchodu. Zatímco prve jej pán ustanovil nad svou domácností, po návratu jej opět ustanoví, a to nade vším, co pánu patří. Je to podobné, jako v případě jiného Ježíšova podobenství, kde byly služebníkům svěřeny hřivny. Těm věrným, kteří rozmnožili pánův majetek je řečeno: „Správně, služebníku dobrý a věrný, nad málem jsi byl věrný, ustanovím tě nad mnohým. Vejdi a raduj se u svého pána.“ Odměnou a radostí je tu vlastně ještě větší služba. Nebo jinými slovy, služba je tu jako radost a větší služba větší radost.

Já si to konkrétně představuji tak, jako když dirigent, který zatím dirigoval jen malý komorní sboreček, bude v nebi dirigovat obrovské chóry andělů, a bude se radovat, jak jim to nebesky ladí. A já myslím, že tento závěr je lepší, než končit nějakým opilcem a se skřípěním zubů.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, kéž nejsme počítáni mezi pokrytce, ale sloužíme ti věrně a s radostí, bez vypočítavosti a falše, nýbrž s upřímností a láskou. Vždyť ty nám sloužíš skrze naše bližní neustále a my jen dodatečně splácíme svůj dluh. Proto přijmi náš dík. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, tobě je svěřena vláda nad celým stvořením. A celé stvoření sténá a očekává vykoupení z tohoto údolí stínu smrti. I my se přimlouváme za milost pro všechno kolem nás. Modlíme se za svět, za lidstvo, které se bojí samo sebe. Bojí se člověka a jeho zvrůle. A my se modlíme, ať se děje vůle Boží, a ne ta lidská. Ať platí na zemi to, co u tebe v nebi. Ať i na zemi platí zákony Božího království a jeho spravedlnosti. Modlíme se bez patosu za mír a pokoj na zemi. Přimlouvám se za život pro ty, kdo jsou na smrt. Přimlouváme se ta chléb pro ty, kdo nemají co do úst. Přimlouváme se za naději pro ty, kteří stojí na pokraji smrti. Přimlouváme se nemocné, abys je uzdravil. Přimlouváme se za ty, kdo mají moc, aby ji nezneužívali pro své osobní zájmy, ale pouze pro blaho všech. Přimlouváme se za církev, ať je pevná ve svém svědectví o tobě a pružně reaguje na potřeby bližních. Přimlouváme se za smír mezi lidmi, hájícími své domnělé pravdy. Přimlouváme se za lidi umlčené, pomlouváné a keřivě obviňované, aby se dočkali spravedlnosti. Pane Ježíši Kriste, ty jsi trpěl, a přece jsi zvítězil. Prosíme, kéž spolu s tebou zvítězíme i když trpíme. Prosíme, přimlouvej se za nás u nebeského Otce, k němuž se tvá církev už pod dlouhé věky modlí tvými slovy: Otče náš...*